

[Forsvarsministeren.]

og sætte dem i gang i den kommende tid. Der er altså fuld gang i spørgsmålet om en tilpasning af bestemmelserne.

Vi har inden for forsvaret ikke noget som helst ønske om at være ugæstfri over for fremmede. På den anden side har vi heller ikke megen lyst til direkte at invitere til at skaffe sig oplysninger om ting, hvor det gælder vor egen sikkerhed. Jeg kunne jo godt nævne, at vi har nabolande, hvor turister, også danskere, er helt afskåret fra overhovedet at komme inden for store områder.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Svend Haugaard* til handelsministeren:

„Vil ministeren foranledige en ændring i administrationen af egnsudviklingsloven, så der ved långivning i højere grad tages hensyn til virksomhedernes størrelse og den tilstedeværende arbejdskraft end kommunens samlede indbyggerantal?“

Skriftlig begrundelse:

I en række tilfælde er ansøgninger om lån efter egnsudviklingsloven blevet afvist med kommunens for lave indbyggerantal som begrundelse. Man har vist sat 2.000 indbyggere som absolut laveste grænse i praktisk taget alle afgørelser, selv om vedkommende kommune har udlagt industriområde, har flere virksomheder i forvejen, så der kan blive tale om en fælles service, samt har tilstrækkelig arbejdskraft inden for kommunen og endnu større reserver i nabokommunen.

Det ville være ønskeligt, om man ikke så kategorisk afviste på grund af lavt indbyggerantal, men tog større hensyn til et passende forhold mellem den pågældende virksomheds forventede størrelse og mængden af lokal ledig arbejdskraft — ikke mindst hvis det er en virksomhed, som kan anvende den i landkommunerne ofte betydelige kvindelige arbejdskraftreserver.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Svend Haugaard: Det må siges om egnsudviklingsloven, at den i det store og hele

har virket godt, også når det gælder fordelingen mellem de forskellige landsdele. Men inden for de enkelte områder er fordelings retfærdighed betydelig mere tvivlsom. Jeg mener, der er grund til at erindre om, at virksomhederne må der hen, hvor arbejdskraften findes, ikke omvendt, og at det også i betydelig grad bør gælde inden for de lokale områder.

Desværre sker der som bekendt en meget stærk bortvandring fra landbrugerhvervet, og det vil ikke være hensigtsmæssigt, hverken set fra et bolig- eller et skolesynspunkt, at tvinge de pågældende ind til købstæderne; det vil i øvrigt være uret over for de pågældende selv. Naturligvis er jeg klar over, at en daglig transport til og fra købstæderne i dag ikke er så stort et problem, som det var førhen, men den forlænger dog arbejdsdagen ikke så lidt, og desuden er den dyr.

Specielt for den gifte kvindelige arbejdskraft er det uheldigt at være længere borte fra hjemmet end strengt nødvendigt. Der kan derfor være grund til at tage et særligt hensyn til virksomheder, som især beskæftiger kvinder. Men ofte er det i stedet sådan, at der findes lokale virksomheder for mandlig arbejdskraft, medens kvinderne, hvis de vil have arbejde, må søge længere bort.

Jeg har stillet mit spørgsmål i håb om, at ministeren, den nyudnævnte handelsminister, som jeg måske må gratulere med udnævnelsen, vil udvirke, at der i administrationen af loven tages større hensyn til disse forhold end hidtil.

Handelsministeren (Ove Hansen): Jeg vil gerne sige til hr. Svend Haugaard, at jeg er ikke bekendt med, at egnsudviklingsrådet har opstillet en mindstenorm på 2.000 indbyggere ved långivning til kommuner.

Når hr. Svend Haugaard spørger, om jeg vil foranledige en ændring af administrationen af egnsudviklingsloven, må jeg svare, at det kan jeg ikke. Lovens § 5, stk. 2, overlader det nemlig til egnsudviklingsrådet inden for de af handelsministeren fastsatte egnsudviklingsområder at træffe nærmere bestemmelse om, hvor lovens bistandsordninger fortrinsvis skal kunne anvendes. Det vil sige, at egnsudviklingsrådet, og det alene, har ansvaret for det, vi kalder lokaliseringspolitikken.